

Sygn. akt: X C 279/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Stanisław Sadowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Paweł Sosnowski

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2020 r. w Toruniu

sprawy z powództwa **D. R.**

przeciwko (...) **Bank S.A. w W.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powódki D. R. kosztami procesu strony pozwanej.

Sygn. akt X C 279/19

UZASADNIENIE

Powódka D. R. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od (...) Banku S.A. kwoty 10.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty. Wskazała, iż na wartość pozwu składa się kwota 7307,03 zł, czyli różnica pomiędzy kwotą 190.000,00 zł, którą wpłaciła pozwanemu w dniu 15 stycznia 2018 roku na zakup jednostek trzech funduszy inwestycyjnych, a kwotą 182.692,97 zł zwróconą na jej konto w dniu 15 listopada 2018 roku. Na kwotę (...),03 składa się kara umowna w wysokości 3600,00 zł z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy, natomiast została kwota stanowi częściowo utraconych korzyści. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż posiadała u pozwanego jednostki w dwóch funduszach inwestycyjnych, które przynosiły jej comiesięczny zysk. Działając pod wpływem sugestii pracownika pozwanej, dokonała zmiany funduszy, co skutkowało dla niej poniesieniem straty w wysokości ok. 10.000,00 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na jego bezzasadność. Wskazał, iż powódka posiada wieloletnie doświadczenie w inwestowaniu w Fundusze, powinna zatem zdawać sobie sprawę z ryzykiem jakie się z tym wiąże. Ponadto, powódka nie przedstawiła żadnego wyliczenia dotyczącego kwoty 2692,97 zł – jak została wyliczona i za jaki okres.

Ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew, powódka raz jeszcze podkreśliła, iż nie widziała konieczności zmiany funduszy, w które inwestowała. Zgodę na zmianę spowodowała perspektywa osiągnięcia zysku w wysokości przewyższającej dotychczas osiągany. Podkreśliła, iż osoba która ją do tego namówiła, zajmowała stanowisko menedżera do spraw kluczowych klientów. Z tego też względu powódka traktowała ją jako osobę zaufania publicznego,

która ma jej pomagać w korzystnym dysponowaniu nadwyżkami finansowymi. Nie brała pod uwagę, że celem konsultantki było wyłącznie namówienie jej na zmianę funduszu na jakikolwiek inny, celem uzyskania dla siebie prowizji.

Sąd ustalił co następuje:

Powódka od kilku lat inwestuje w fundusze inwestycyjne. Inwestycje dawały jej stabilne, comiesięczne zyski.

W styczniu 2018 roku z powódką skontaktowała się pracownica pozwanego (...) Banku S.A., I. C., zajmująca stanowisko menedżera do spraw klientów kluczowych. W wyniku sporządzonego badania profilu inwestycyjnego klienta uznała, iż powódka miała doświadczenie w funduszach inwestycyjnych. Zaproponowała jej wpłacenie środków na inne fundusze oraz zawarcie umowy ubezpieczenia. Powódka przystała na zaproponowaną zmianę – przystąpiła do indywidualnego ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi (...) Kapitał. Kwota składki jednorazowej wyniosła 190.000,00 zł, przy czym dokonano 100 % alokacji składki pomiędzy 3 fundusze inwestycyjne.

W dniu 24 października 2018 roku powódka, nie osiągnąwszy spodziewanych zysków, złożyła reklamację u dyrektora (...) Bank S.A. Oddział w T.. Reklamacja nie została uwzględniona.

W dniu 25 października 2018 roku D. R. złożyła dyspozycję całkowitego wykupu ubezpieczenia. Ubezpieczyciel zwrócił jej kwotę 182.692,97 zł, po potrąceniu opłaty dystrybucyjnej ustalonej na podstawie OWU.

Dowody: okoliczności bezsporne, a ponadto : zeznania świadka I. C. k. 110-111, zeznania powódki k. 103-104, ankieta dotycząca potrzeb klienta k. 58-59, badanie profilu inwestycyjnego klienta k. 55-56, wnioski o zawarcie umowy ubezpieczenia k. 60-62, Ogólne Warunki Umowy indywidualnego ubezpieczenia na życie k.63-78, dyspozycja wykupu k. 17-18, rozliczenie wykupu całkowitego k. 16

Sąd zważył co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, które nie wzbudziły wątpliwości Sądu, a ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, a także wiarygodne zeznania świadka I. C. oraz powódki.

Istotą roszczenia powódki było – jej zdaniem – błędne poradnictwo ze strony doradcy pozwanego banku. Powódka twierdziła, że sprzedała udziały w posiadanych dotychczas funduszach kierując się zapewnieniami konsultantki o wyższych zyskach.

Powództwo okazało się bezzasadne.

Nie ulega wątpliwości, że inwestycje w ubezpieczeniowe fundusze kapitałowe wiąże się z ryzykiem – wartość inwestycji może rosnąć lub maleć. Możliwa jest również utrata zainwestowanego kapitału. Kluczowe w niniejszej sprawie jest to, że powódka przed przystąpieniem do ubezpieczenia z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi była o tym ryzyku poinformowana. Wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia zawiera oświadczenie ubezpieczającego o tym, że wiadomym mu jest, iż A. Bank nie świadczy usług doradztwa o inwestycyjnego, nie udziela porad ani rekomendacji inwestycyjnych. Ostateczna decyzja podejmowana jest na odpowiedzialność i ryzyko przystępującego do umowy ubezpieczenia. Ponadto, oświadczenie zawiera również informację o ryzyku inwestycyjnym, nie wykluczając możliwości utraty zainwestowanego kapitału. Oświadczenie o takiej treści zostało podpisane przez powódkę. W związku z tym powódka nie miała podstaw, aby oczekiwać gwarantowanego zysku.

Oczywistym jest również, że pracownik pozwanego nie może być traktowany jako osoba zaufania publicznego. Konsultant może proponować nabycie określonego produktu, jednak ostateczna decyzja należy zawsze do klienta. Powódka nie otrzymała od pracownika żadnej wiążącej obietnicy zysku, gdyż choćby z uwagi na sposób inwestycji i specyfikę funduszy kapitałowych, jest to niemożliwe. Nie sposób zatem zarzucić pracownikowi pozwanego umyślnego wprowadzenia powódki w błąd.

W związku z powyższym, powództwo nie mogło zostać uwzględnione ani na podstawie art. 415 k.c. (brak jakiegokolwiek winy po stronie pozwanego), jak również art. 471 k.c. (pozwany nie zobowiązał się do zapewnienia powódce zysku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 102 k.p.c. Na mocy tego drugiego przepisu sąd w wypadkach szczególnie uzasadnionych może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie takie okoliczności nastąpiły.

Należy mieć na uwadze, iż powódka jest osobą starszą i schorowaną, zмага się z chorobą nowotworową. Zrozumiałe jest, że nie osiągnąwszy spodziewanego zysku mogła mieć do pozwanego pretensje. Podkreślenia wymaga, iż powódka posiada pewne doświadczenie w inwestowaniu jednak do tej pory były to inwestycje w dużo bezpieczniejsze środki, o dużo mniejszym ryzyku. Nie sposób tracić z pola widzenia dysproporcji zachodzącej pomiędzy powódką – osobą w podeszłym wieku, cierpiącą na nowotwór, a pozwanym – instytucją finansową, obracającą potężnym kapitałem. Powódka w wyniku nieudanej inwestycji straciła już część oszczędności życia i w związku z tym obciążenie jej dodatkowymi kosztami procesu, oprócz tych które już uiściła, byłoby niewłaściwe.

Nieobciążanie strony przegrywającej kosztami postępowania ma charakter wyjątku od ogólnej reguły wyrażonej w art. 98 k.p.c. i powinno mieć zastosowanie tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Sytuacja, w której powódka pozostawała w subiektywnym, ale – z uwagi na okoliczności sprawy – w pewnym stopniu uzasadnionym przekonaniu o zasadności roszczenia, które następnie zostało oddalone, stanowi w ocenie Sądu taki szczególnie uzasadniony przypadek.